

Szemmel verés gyógyítása fürdetéssel

Nálunk a „megigézést” a megrontás egy nemének tartja a nép, mely elgyöngülést, elsatnyulást, elbetegedést szokott rendesen maga után vonni. Megigézhet minden ember, ha valamit megbámul és megkíván. Megigézhetőek csupán a szép kisgyermek és szép fiatal barmok, például bornyúk, tinók, csikók. E babona annyira meggyökeredzett a népben, hogy még a tehetős gazdaemberek is, midőn másnak istállójába lépnek, és szép fiatal marhán akad meg szemük, a tulajdonos megnyugtatóra háromszor pöknek, és fönnszóval mondják: „hogy meg ne igézzek.” A megigézést kitudni és a megigézést okozva bajt orvosolni kétféleképpen szokta a nép. Először tisztességet főznek meg vízben, azt leszűrik s ebben mossák meg a megigézett gyermeket; a mosást pedig úgy teszik, hogy állától fölfelé – feje tetején keresztül – nyakcsigolyáig háromszor mossák meg, és szinte így visszajáról törlik meg háromszor. Azután a vizet tálastól együtt azon ágy alá teszik, melyben a megmosott gyermek alszik. Ha ezen vízben üledék mutatkozik, a gyermek meg volt igézve és meggyógyul. Másodszor egy cserépfödőbe vizet, és abba három darab izzó szenet tesznek, ha ezeknek valamelyike a föld fenéke szál, a gyermek meg volt igézve. Ha pedig ezen vizet künn az udvaron a gyermek fején keresztül hátraloccsantják, megszabadul bajától.